

WAT ZIT ER IN ONZE BROEKZAK?

Een aansteker, een hoestbonbon, een postzegel, een losse, enigszins kromme sigaret, een tandenstoker, een linnen zakdoek, een pen, twee vijfsjekelmuntjes. Dat is nog maar een klein deel van wat er in mijn broekzakken zit. Geen wonder dat ze zo uitpuilen. Veel mensen hebben er al opmerkingen over gemaakt. Dan zeiden ze: 'Zeg, jij daar, wat heb je in je broekzak zitten?' Meestal geef ik geen antwoord, ik glimlach wat, soms produceer ik zelfs een kort hoorbaar lachje. Alsof ze me een grap hadden verteld. Als ze zouden aandringen en me er opnieuw naar vroegen, zou ik ze natuurlijk alles laten zien wat ik op zak heb, ik zou ze misschien zelfs uitleggen waarom ik al die dingen altijd bij me moet hebben. Maar dat doen ze niet. 'Zeg, jij daar,' een glimlach/een kort lachje, een moment lang een ongemakkelijke stilte, en we schakelen over op het volgende onderwerp.

Feit is dat alles wat in mijn zakken zit met zorg is uitgekozen, over alles is nagedacht. Alles is daar om me in een voordelige positie te brengen op het moment van de waarheid. Eigenlijk is dat niet correct geformuleerd. Alles is daar om te voorkomen dat ik in een nadelige positie verkeer op het moment van de waar-

heid. Want wat voor voordeel kan een houten tandenstoker of een postzegel je nu opleveren? Maar als bijvoorbeeld een mooi meisje – of weet je wat, niet eens mooi, gewoon charmant, een alledaags meisje, maar met een betoverende glimlach die je de adem beneemt – jullie om een postzegel vraagt, of dat niet eens doet, daar gewoon op straat staat, op een regenachtige avond, met een ongefrankeerde envelop in haar hand naast een rode brievenbus en vraagt of jullie toevallig een postkantoor weten dat nog open is op dat uur, en dan even kucht omdat ze het koud heeft, maar ook omdat ze radeloos is, omdat ze eigenlijk zelf ook wel weet dat er geen postkantoor open is in de buurt, zeker niet op dat tijdstip, en op dat ogenblik, het moment van de waarheid, zal ze niet zeggen ‘Zeg, jij daar’ en vragen wat jullie in je broekzak hebben zitten, ze zal alleen maar dankbaar zijn voor de postzegel, of misschien niet eens dankbaar, ze zal je gewoon haar betoverende glimlach schenken, een betoverende glimlach voor een postzegel – voor zo’n deal zou ik meteen tekenen, op elk moment van mijn leven, zelfs als de prijs van postzegels stijgt en de prijs van de glimlach keldert.

Na de glimlach zal ze dankjewel zeggen en opnieuw hoesten, vanwege de kou, maar ook omdat ze een beetje in verlegenheid is gebracht. Dan zal ik haar een hoestbonbon aanbieden. ‘Wat heb je nog meer in je broekzak?’ zal ze vragen, maar vriendelijk, zonder het ‘zeg, jij daar’ en zonder de negativiteit, en ik zal zonder aarzeling antwoorden: alles wat je ooit nodig zult hebben, mijn lief. Alles wat je ooit nodig zult hebben.

Zo, nu weten jullie het dus. Dat is alles wat er in mijn broekzakken zit. Een zekere kans om het niet te verknallen. Een zekere

WAT ZIT ER IN ONZE BROEKZAK?

kans. Geen grote, zelfs geen redelijke. Daar ben ik me van bewust, ik ben niet achterlijk. Een minieme kans, zeg maar, dat ik wanneer het geluk zich aandient, er 'ja' tegen kan zeggen, en niet: 'Sorry, het spijt me, ik heb geen sigaret/tandenstoker/muntje voor de frisdrankautomaat.' Dat is wat ik daar heb, in overvloed en tot uitpuilens toe, een minieme kans om ja te zeggen en geen spijt te hoeven hebben.